

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **BONVER WIN, a.s.**
sídlem Jungmannova 32/25, Praha 1
zastoupen JUDr. Stanislavem Dvořákem, Ph.D., LL.M., advokátem
sídlem Pobřežní 394/12, Praha 8

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.11.2021, č.j. 7805-2/2021-900000-311,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18.11.2021, č.j. 7805-2/2021-900000-311, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro Zlínský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 17.12.2020, č.j. 52522-11/2020-530000-12, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 123 odst. 3 písm. e) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách (dále jen „zákon o hazardních hrách“), kterého se dopustil tím, že porušil v Herna Clubu Bonver, na adrese Svatoplukova 620, Veselí nad Moravou, jehož je provozovatelem, zákaz umístění reklamy, sdělení nebo jakékoli jiné formy propagace provozování hazardních her nebo získání výher na budově, ve které se herní prostor nachází, neboť na vnějším plášti budovy nad stříškou před vstupem do provozovny se v rozporu s § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách nacházelo zhruba dvoumetrové logo žalobce; tento protiprávní stav ve smyslu § 8 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení proti nim (dále jen „zákon o přestupcích“), žalobce vyvolal a udržoval přinejmenším v období od 21.3.2019 do 12.12.2019 (výrok I. prvostupňového rozhodnutí); za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 80 000 Kč spolu s povinností nahradit náklady řízení (výrok II. prvostupňového rozhodnutí).

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

2. Žalobce podrobnou argumentací dovozuje nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Namítá, že problematiku reklamy na provozování hazardních her komplexně upravuje zákon č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen „zákon o regulaci reklamy“), zatímco ustanovení § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách je pouze doplňkové a cílí na pohyblivé, statické, světelné nebo grafické poutače, které mají přilákat pozornost kolemjdoucích a motivovat je k účasti na hazardních hrách. Na nyní posuzovanou věc tak nelze aplikovat zákon o regulaci reklamy v kontextu zákona o hazardních hrách, jak učinily správní orgány. Podle žalobce jde o nepřipustně extenzivní výklad, v jeho neprospěch, při kterém správní orgány vybočily z mezí správního uvážení. Pokud by zákonodárce chtěl do zákona o hazardních hrách zahrnout i používání ochranných známek (loga žalobce), výslovně by tak učinil. Žalobci je kladeno za vinu neplnění povinností, které zákon o hazardních hrách nestanoví; požadavek správních orgánů neodpovídá zásadě proporcionality a není ani rozumný, ani opodstatněný.
3. Podle žalobce nelze logo společnosti považovat za propagaci ochranné známky žalobce, ale za označení názvu herny ve smyslu § 67 odst. 2 zákona o hazardních hrách. Žalobce poukazuje na závěry rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 2.11.2020, č.j. 57 A 197/2019-106, a dodává, že umístění ochranné známky neznamená nedovolenou reklamu. Předsazení panelu loga odpovídá pouze vnějšímu tvaru budovy a vedle log ostatních provozovatelů odpovídá celkovému vzhledu budovy. Plní pouze funkci orientační a informační a nevyvolává zvýšenou pozornost osob pohybujících se v blízkosti herny. Žalobce ve své argumentaci odkazuje také na Stanovisko Generálního ředitelství cel k některým otázkám souvisejícím s regulací reklamy ze dne 4.1.2019 (dále jen „Stanovisko ze dne 4.1.2019“), podle

něhož je třeba každý případ posuzovat individuálně. Se závěry Stanoviska ze dne 4.1.2019 se žalovaný nevypořádal.

4. Žalobce dále namítá, že celní úřad neuvedl soupis podkladů pro vydání rozhodnutí, z nichž vycházel, ani to, jakým způsobem byly tyto podklady zhodnoceny a jaký jim byl přikládán význam a proč.
5. Žalobce dále poukazuje na nesprávnou aplikaci pravidel po ukládání sankce. Celní úřad chybně vyhodnotil předchozí přestupky žalobce coby přítěžující okolnost. Žalobce odkazuje na § 40 písm. c) zákona o přestupcích, podle něhož bylo možné takto přihlédnout pouze k přestupkům naplňujícím znaky stejnorodé recidivy. Nadto u některých přestupků v době rozhodování celního úřadu již mohla uplynout roční lhůta ve smyslu § 13 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Žalobce v této souvislosti rovněž odkazuje na § 91a (již neúčinného) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.
6. Žalobce dále namítá, že jeho jednání nenaplnilo materiální znak přestupku. Označení herny, které neblíká ani nijak aktivně nepřitahuje pozornost kolemjdoucích, není podle něj způsobilé naplnit znak společenské škodlivosti.
7. Žalobce také zpochybňuje přezkoumatelnost výše ukládané sankce a způsob, jakým byly zohledněny jeho majetkové poměry. Výše zapsaného základního kapitálu ani výše obrátu nejsou rozhodující pro posouzení, jak vysoká pokuta je pro žalobce likvidační, neboť jde pouze o účetní položky. Správní orgány přehlédly účetní ztrátu za období roku 2018 ve výši 62 538 551,54 Kč; pokuta uložená v tomto správním řízení je pro žalobce významná i s ohledem na dopady onemocnění COVID-19 a tomu odpovídající omezující opatření.
8. Žalobce uvádí, že usnesením Krajského soudu v Ostravě bylo dne 30.6.2021, č.j. KSOS 34 INS 12324/2021-A-3, vyhlášeno moratorium na jeho majetek, které bylo následně prodlouženo až do 31.12.2021. Žalobce se nachází ve složité situaci, kdy jakýkoli výdaj pro něj představuje zásadní problém.
9. Žalobce rovněž namítá porušení zásady legitimního očekávání a vybočení z ustálené rozhodovací praxe. Uložená pokuta se zásadně liší od pokut udělených ve všech předchozích skutkově podobných řízeních dle zákona o hazardních hrách. Správní orgány přitom zvolený postup nikterak přesvědčivě nezdůvodnily.
10. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby zdejší soud napadené i jemu předcházející rozhodnutí zrušil, případně aby sám výši sankce snížil, či od potrestání upustil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

11. Žalovaný se žalobou nesouhlasí, odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhuje zamítnutí žaloby. K námitkám žalobce žalovaný uvádí, že absolutní zákaz reklamy, sdělení nebo jakékoli jiné formy propagace na provozování hazardních her nebo získávání výher umístěné na budově, ve které se herní prostor nachází, upravený zákonem o hazardních hrách, nemůže být prolomen obecnou úpravou regulace reklamy, která za určitých podmínek reklamu na provozování hazardních her připouští. Nelze akceptovat argumentaci, která vytrhává z kontextu informační povinnost podle § 67 odst. 2 zákona o hazardních hrách a vykládá ji způsobem, který vyprazdňuje obsah § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách. K výši ukládané sankce žalovaný uvádí, že nižší pokuta by pro žalobce

nebyla citelnou; stále se však jedná o pokutu uloženou při dolní hranici zákonem stanovené sazby. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem.

IV. Posouzení věci

12. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
13. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Žalobce předně zpochybňoval přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Zdejší soud přitom dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí přezkoumatelné je; vytýká-li žalobce žalovanému stručnost jeho úvah, tak samotné stručné odůvodnění rozhodnutí neznamena, že jde o rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný shrnul a vyjádřil se ke všem žalobcem uplatněným odvolacím námitkám (absence porušení § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách, nesprávné posouzení skutkového stavu, absence společenské škodlivosti, nesprávná aplikace zásad ukládání sankce, nepřezkoumatelnost výpočtu sankce a porušení zásady legitimního očekávání). Žalobce přitom nezpochybňuje, že by se žalovaný některou z odvolacích námitek vůbec nezabýval, pouze má za to, že argumentace žalovaného není dostatečná. S tím zdejší soud nesouhlasí, neboť napadené rozhodnutí je přehledné, srozumitelné a přesvědčivé.
15. Pokud jde o argumentaci, že logo žalobce je součástí názvu herny („HERNA CLUB BONVER“), který je jen rozdělen, tak zdejší soud odkazuje na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvádí, že logo „CLUB BONVER“ vyobrazené na stříšce nacházející se nad vstupními dveřmi do herního prostoru zjevně souvisí s propagací činnosti žalobce. V souvislosti s velikostí užitého písma a umístěním loga na stříšce vyčnívající do prostoru žalovaný nepřisvědčuje tomu, že by logo mělo působit pouze na stávající klientelu, nýbrž je podle žalovaného způsobilé přilákat pozornost i kolemjdoucích, přičemž jiný smysl nežli reklamní (propagační) v daném případě nelze v takovém provedení hledat. Žalovaný rovněž odkázal na str. 5 prvostupňového rozhodnutí a dodal, že pokud žalobce zvolí pro označení provozovny svou ochrannou známku, musí s tímto označením nakládat velmi obezřetně, neboť se jedná o propagaci hazardních her. Tyto závěry má zdejší soud za zcela srozumitelné.
16. Pokud jde o žalobcem namítaný rozpor s požadavky Stanoviska ze dne 4.1.2019 na označení provozoven, pak lze odkázat na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvádí, že žalobce citovanou pasáž vytrhl z kontextu. Rovněž argumentaci týkající se použití dvou panelů při konstrukci žalovaný vypořádal na str. 6 napadeného rozhodnutí a uvedl, že správní orgány přihlédly také k velikosti loga.
17. Pokud jde o namítanou absenci materiálního znaku přestupku, i k ní žalovaný uvedl, že okolností vylučující společenskou škodlivost není skutečnost, že logo mělo plnit toliko informační roli. Dále žalovaný poukázal na účelový výklad závěrů rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 2.11.2020, č.j. 57 A 179/2019-106, ze strany žalobce, což doplnil citací z tohoto rozsudku. Pokud jde o námitku neuvedení celkového soupisu podkladů, pak zdejší soud odkazuje na str. 5

napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvádí: „Skutečnost, že v napadeném rozhodnutí chybí ‚soupis podkladů‘ na této skutečnosti ničeho nemění, neboť aplikovatelné procesní předpisy nestanovují povinnost správním orgánům uvádět souhrnný přehled podkladů pro rozhodnutí a jejich hodnocení. Bylo proto zcela na vůli celního úřadu, jakou formu pro odůvodňování napadeného rozhodnutí zvolí, tedy zda pro výčet podkladů a jejich hodnocení vymezí určitý oddíl napadeného rozhodnutí nebo zda tyto podklady včetně jejich zhodnocení zahrne do textu zdůvodnění napadeného rozhodnutí tak, jako tomu bylo v daném případě (obdobně viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 3. 2020, sp. zn. 30 Af 32/2019).“

18. Zdejší soud tak uzavírá, že žalovaný reagoval na všechny odvolací námitky dostatečným způsobem a podle zdejšího soudu jsou jeho závěry rovněž věcně správné a souladné se zákonem.
19. Předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným je, zda umístěním loga žalobce na budově, v níž se nachází herní prostor, došlo k porušení § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách.
20. Podle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách se právnická nebo podnikající fyzická osoba přestupku tím, že poruší povinnost podle § 65 nebo 66.
21. Podle § 123 odst. 9 písm. b) zákona o hazardních hrách za přestupek podle odstavce 3 lze uložit pokutu do 3 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle písmene d), e), f), g), i), j), m) nebo x).
22. Podle § 65 odst. 1 zákona o hazardních hrách se herním prostorem rozumí herna nebo kasino.
23. Podle § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách na budově nebo ve veřejně přístupné vnitřní části budovy, ve které se herní prostor nachází, nesmí být umístěna reklama, sdělení nebo jakékoli jiné formy propagace, zejména slovní, zvukové, pohyblivé, statické, světelné nebo grafické, na provozování hazardních her nebo získání výher.
24. Podle § 67 odst. 2 zákona o hazardních hrách musí být herna viditelně označena názvem, který obsahuje slovo „herna“.
25. Podle § 1 odst. 2 zákona o regulaci reklamy se reklamou rozumí oznámení, předvedení či jiná prezentace šířené zejména komunikačními médii, mající za cíl podporu podnikatelské činnosti, zejména podporu spotřeby nebo prodeje zboží, výstavby, pronájmu nebo prodeje nemovitostí, prodeje nebo využití práv nebo závazků, podporu poskytování služeb, propagaci ochranné známky, pokud není dále stanoveno jinak.
26. Podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o regulaci reklamy se zakazuje reklama na hazardní hru provozovanou bez základního povolení podle zákona upravujícího hazardní hry.
27. Podle § 5j odst. 1 zákona o regulaci reklamy nesmí reklama na hazardní hru podněcující k účasti na hazardní hře obsahovat sdělení, z něhož lze nabýt dojmu, že účast na hazardní hře může být zdrojem finančních prostředků obdobným získáváním příjmů ze závislé, samostatné nebo jiné obdobné činnosti. Podle § 5j odst. 2 zákona o regulaci reklamy reklama na hazardní hru nesmí být zaměřena na osoby mladší 18 let, a to zejména v podobě zobrazení těchto osob nebo užitím prvků, prostředků nebo akcí, které takové osoby převážně oslovují. Podle § 5j odst. 3 zákona o regulaci reklamy musí reklama na hazardní hru obsahovat sdělení o zákazu účasti osob mladších 18 let na hazardní hře a viditelné a zřetelné varování tohoto znění: "Ministerstvo financí varuje: Účastí na hazardní hře může vzniknout závislost!"

28. Předně nelze dát žalobci za pravdu, že zákon o regulaci reklamy reklamu na hazardní hry upravuje komplexně. Ustanovení zákona o regulaci reklamy jsou v oblasti hazardních her aplikovatelná pouze do té míry, není-li tato úprava svěřena právě § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách (podpůrně lze odkázat kupř. na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2.9.2020, č.j. 6 As 196/2020-32). Stanoví-li § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách, že na budově nebo ve veřejně přístupné vnitřní části budovy, ve které se herní prostor nachází, nesmí být umístěna reklama, sdělení nebo jakékoli jiné formy propagace, zejména slovní, zvukové, pohyblivé, statické, světelné nebo grafické, na provozování hazardních her nebo získání výher (přitom zákon o hazardních hrách výslovně neuvádí, co se rozumí pod pojmem reklama, sdělení nebo jiná forma propagace, nicméně pomocí demonstrativního výčtu uvádí, co zákon tímto označením rozumí), lze pro výklad těchto pojmů užít obecnou právní úpravu obsaženou v zákoně o regulaci reklamy.
29. V daném případě šlo o umístění loga na budově herny na shora uvedené adrese. Tato skutečnost je přitom pro nyní posuzovanou věc zásadní, neboť zákon o hazardních hrách obsahuje speciální právní úpravu týkající se propagace hazardních her cílící na prostor, kde jsou tyto hry provozovány; k těmto prostorům směřuje také zákaz upravený v § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách. Správní orgány tak nepochybily, pokud vycházely právě z § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách upravujícího striktní zákaz propagace hazardních her na budově, v níž jsou hazardní hry provozovány, a zákon o regulaci reklamy použily subsidiárně. Ve výkladu právních norem, při kterém správní orgány logo umístěné na budově podřadily pod formu propagace hazardních her, zdejší soud žádné pochybení neshledává. Správní orgány správně vycházely i ze zákona o regulaci reklamy, podle něhož se reklamou rozumí i propagace ochranné známky.
30. Je třeba zdůraznit, že žalobci není kladeno za vinu označení budovy jeho logem (ochrannou známkou) v souladu s informační povinností ve smyslu § 67 odst. 2 zákona o hazardních hrách, jak tvrdí (tu lze odkázat podpůrně i na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 2.11.2020, č.j. 57 A 179/2019-106). Zásadní bylo umístění a velikost loga žalobce, které již neplnilo funkci informační (ze správního spisu je zřejmé, že logo bylo umístěno nad označením „herna“), nýbrž propagační. Jak správně poznamenává žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí, klíčová byla povaha vyobrazení ochranné známky (loga) žalobce (na čele stříšky vystupuje dvoumetrový zlatě orámovaný červený nápis – logo žalobce „CLUB BONVER“). Vzhledem k umístění a rozsahu tohoto loga dospěly správní orgány k závěru, že nejde o splnění informační povinnosti cílící na stávající klientelu, nýbrž o propagaci. S tím zdejší soud souhlasí, neboť dvoumetrové logo žalobce umístěné nad panelem s označením „herna“ jednoznačně poutá pozornost a je způsobilé cílit na získání nových zákazníků.
31. Podstatu věci přitom míjí argument žalobce ohledně technického provedení (na jeden panel by se název nevešel); splněním informační povinnosti stanovené v § 67 odst. 2 zákona o hazardních hrách nelze obcházet zákaz obsažený v § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách a provádět zároveň reklamu či propagaci tak, jak to učinil žalobce.
32. Odkazuje-li žalobce na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 2.11.2020, č.j. 57 A 179/2019-106, pak s jeho nosnými závěry souhlasí i zdejší soud (není nezákonné uvést svou ochranou známku k označení provozovny, označení provozovny zároveň nesmí působit propagačně, tj. sloužit k získání nových zákazníků), je však třeba žalobcem uváděnou citaci doplnit o pasáž, která na ni navazuje: „*Limitem pro označení provozovny ...*

je právě ust. § 66 odst. 2 ZHH. Jak bylo vyloženo výše, tento limit žalobkyně způsobem, jakým provozovnu označila, porušila. Jednotlivé nápisy, za jejichž umístění byla žalobkyně sankcionována, byly tedy ve svém souhrnu a vzhledem ke svému umístění schopné upoutat pozornost, tudíž se zcela jednoznačně jednalo o formu propagace hazardních her dle ust. § 66 odst. 2 ZHH.“.

33. Podle zdejšího soudu na výše uvedeném nemůže nic změnit ani odkaz žalobce na tvar budovy (předsunutí loga zvláštní konstrukcí za účelem jeho vyrovnání s tvarem budovy a s logy ostatních provozovatelů), ani tvrzení, že logo neobsahuje žádné prvky typické pro hazardní hry a neevokuje provozovatele hazardních her (podle žalobce jde pouze o informaci pro stávající klientelu). Tyto argumenty s ohledem na velikost a provedení loga, jehož účelem je zapamatovatelnost konkrétní značky, nemohou obstát; k porušení zákazu ve smyslu § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách takovým umístěním loga žalobce došlo. Postup správních orgánů přitom není v rozporu ani se závěry Stanoviska ze dne 4.1.2019, podle něhož je třeba přihlídnout ke konkrétním okolnostem (celkovému vzhledu budovy, zda konkrétní užití prvku, jakými jsou barva, velikost či osvětlení vyvolává zvýšenou pozornost osob pohybujících se v blízkosti herního prostoru).
34. Neobstojí ani argumentace žalobce ohledně výkladu právní normy v jeho neprospěch. Jak zdejší dovodil výše, zákon o hazardních hrách a zákon o regulaci reklamy obsahují jednoznačné požadavky na omezení propagace hazardních her. K vytyčení vzájemného vztahu těchto dvou zákonů přitom není třeba složité interpretace; lze vycházet z jednoduché zásady přednosti aplikace zvláštní právní úpravy (zákona o hazardních hrách) před právní úpravou obecnou (zákon o regulaci reklamy). Správní orgány přitom této metodě dostály, jimi zastávaný výklad tak nepřipustně extenzivní není.
35. Pokud jde o námitku, že žalobcovo jednání nenaplnilo materiální stránku přestupku, pak ani této námitce nelze přisvědčit.
36. Podle § 5 zákona o přestupcích je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.
37. Zpochybňuje-li žalobce prokázání materiálního znaku přestupku, pak společenská škodlivost je v zásadě dána již naplněním skutkové podstaty přestupku (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14.12.2009, č.j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS, či ze dne 9.8.2012, č.j. 9 As 34/2012-28). Až v případě, kdy konkrétní společenská nebezpečnost nemusí dosahovat minimální hranice typové nebezpečnosti, je nezbytné se materiální stránkou přestupku zabývat; půjde tedy o zcela výjimečné (hraniční) případy. V těchto případech platí, že čím vyšší je typová společenská škodlivost určitého přestupku, tím výjimečnější musí být okolnosti, které by případně způsobily oslabení materiální stránky natolik, že by jednání nemohlo být kvalifikováno jako přestupek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2012, č.j. 1 As 118/2012-23); o takové případy však principiálně nejde v případě ohrožovacích deliktů, kdy zákonodárce sankcionuje samotné ohrožení zákonem chráněného zájmu, aniž by musel být tento zájem skutečně porušen (zákonodárce sankcionuje již samotné způsobení konkrétního rizika, které označuje za společensky škodlivé). Takovou výjimečnou okolností ve vztahu k nyní posuzované věci nemůže být poukaz žalobce na to, že logo „neblíká“ a podle žalobce aktivně nepřitahuje pozornost kolemjdoucích. Bylo-li žalobci prokázáno jednání naplňující objektivní stránku

přestupku podle § 103 odst. 3 písm. e) ve spojení s § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách spočívající v umístění loga žalobce sloužícího k propagaci hazardních her, pak argument chybějící společenské škodlivosti nemůže obstát.

38. Zdejší soud se dále zabýval pokutou ve výši 80 000 Kč uloženou za spáchaný přestupek. Žalobce zpochybňuje přezkoumatelnost jejího výpočtu a dále namítá nedodržení pravidel pro ukládání sankcí a rovněž porušení zásady legitimního očekávání. Vedle toho se žalobce domáhá eventuálního snížení pokuty či upuštění od ní.
39. Předně se zdejší soud zabýval přezkoumatelností úvah směřujících k určení výše sankce a vycházel přitom jak z napadeného rozhodnutí, tak z prvostupňového rozhodnutí, na něž žalovaný odkázal.
40. Celní úřad při stanovení výše sankce přihlédl k povaze a závažnosti přestupku a k trvání protiprávního stavu; poukázal přitom na rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 31.1.2019, č.j. 2435-5/209-570000-12, které nabylo právní moci dne 16.2.2019, kterým byl žalobce mimo jiné sankcionován za jednání v rozporu s § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách. Podle celního úřadu žalobce již před vyvoláním protiprávního stavu věděl, že jedná contra legem, přesto tento protiprávní stav udržoval po dobu nejméně 8 měsíců. Sankce ve výši 80 000 Kč uložená na spodní hranici zákonné sazby splní podle celního úřadu ve vztahu k žalobci výchovný účel, zároveň však jejím zaplacením nebude žalobce nijak ohrožen na své existenci. Celní úřad dále uvedl, že žalobce má v obchodním rejstříku zapsán základní kapitál ve výši 1 082 500 000 Kč, obrát žalobce za rok 2018 činí 3 607 513 000 Kč, a proto uložená sankce nemá pro žalobce likvidační charakter. Celní úřad dále zohlednil skutečnost, že žalobce nemohl v souvislosti s opatřeními v době epidemie nemoci COVID-19 vykonávat po dobu od 13.3.2020 do 24.5.2020 a od 9.10.2020 do 2.12.2020 podnikatelskou činnost, čímž byly nezanedbatelně omezeny jeho příjmy, a stejně tak zohlednil i ztrátu žalobce ve výši 62 538 000 Kč za rok 2018. Současně však celní úřad uvedl, že finanční postih musí být znatelný v majetkové sféře konkrétního delikventa a sankce by pro něj neměla být nezanedbatelná, neboť v opačném případě by postih postrádal smysl. Celní úřad dále uvedl, že nepřistoupil k uložení trestu zákazu činnosti podle § 124 odst. 1 zákona o hazardních hrách, neboť takový trest za projednávaný přestupek považuje za neadekvátní a nápravy žalobce lze dosáhnout stále dosáhnout ukládáním pokut (str. 7 až 9 prvostupňového rozhodnutí).
41. Žalovaný pak na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí poukázal na nutnost eliminace potenciálních rizik vůči osobám, které se primárně hazardních her neúčastní, a proto jednání žalobce hodnotil jako závažné. Přitěžující okolností bylo, že se žalobce dopustil porušení povinností na úseku hazardních her opakovaně; žalovaný tu odkázal na sedm pravomocných rozhodnutí, jimiž byl žalobce shledán vinným ze spáchaní přestupků podle zákona o hazardních hrách (k zákonnosti této úvahy se zdejší soud vyjádří níže), délku trvání přestupku a dobu podnikání žalobce v oblasti hazardních her tak, aby byl schopen se orientovat v příslušné právní úpravě. Podle žalovaného je pokuta ve výši 80 000 Kč trestem zákonným, který odpovídá skutkovým okolnostem a intenzitě, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v daném případě, přičemž tato pokuta by mohla naplnit svůj výchovný účel, když nižší pokuty za předešlá provinění žalobce jinými celními úřady tento výchovný účel evidentně nenaplnily. Žalovaný dodal, že nejde o porušení zásady legitimního očekávání, neboť pokuta obsahuje také represivní složku, aby byla dostatečně citelná. Celní úřad uložil vyšší pokutu, neboť se žalobce nepoučil z předchozích jednání;

zároveň nejde o pokutu ohrožující samotnou existenci žalobce. Sankce byla uložena na spodní hranici zákonného rozpětí; pro výši sankce nejsou určující aktuální majetkové poměry žalobce, ale především závažnost vytykaného přestupku, jež byla v napadeném rozhodnutí řádně popsána a posouzena. Žalovaný rovněž odkázal na judikaturu správních soudů týkající se uložení sankce právnické osobě ve ztrátě (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.1.2017, č.j. 4 Ads 244/2016-36, a dále rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 5.9.2017, č.j. 6 Ad 11/2014-55, a Krajského soudu v Ostravě ze dne 27.11.2012, č.j. 38 Ad 16/2010-74).

42. Podle § 37 zákona o přestupcích se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlédne zejména a) k povaze a závažnosti přestupku, b) k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení, c) k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, d) u pokusu přestupku k tomu, do jaké míry se jednání pachatele přiblížilo k dokonání přestupku, jakož i k okolnostem a důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo, e) u spolupachatelů k tomu, jakou měrou jednání každého z nich přispělo ke spáchání přestupku, f) u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku, g) u právnické nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti, h) u právního nástupce k tomu, v jakém rozsahu na něj přešly výnosy, užitky a jiné výhody ze spáchaného přestupku, a v případě více právních nástupců k tomu, zda některý z nich pokračuje v činnosti, při které byl přestupek spáchán, i) u pokračujícího, trvajícího a hromadného přestupku k tomu, zda k části jednání, jímž byl přestupek spáchán, došlo za účinnosti zákona, který za přestupek stanovil správní trest mírnější než zákon, který byl účinný při dokončení tohoto jednání.
43. Podle § 40 zákona o přestupcích se jako k přitěžující okolnosti přihlédne zejména k tomu, že pachatel a) spáchal přestupek tak, že využil něčí bezbrannosti, podřízenosti nebo závislosti na jiné osobě, b) spáchal více přestupků, c) spáchal přestupek opakovaně, d) zneužil ke spáchání přestupku svého zaměstnání, postavení nebo funkce, e) spáchal přestupek jako člen organizované skupiny, nebo f) spáchal přestupek na dítěti, osobě těhotné, nemocné, zdravotně postižené, vysokého věku nebo nemohoucí.
44. Zdejší soud nesouhlasí se žalobcem v tom, že by se žalovaný jednotlivými zákonnými kritérii nezabýval (správní orgány hodnotily zejména povahu a závažnost jednání žalobce, dobu spáchání, přihlédly k přitěžujícím okolnostem a také k majetkovým poměrům žalobce). Naopak ze žalobní argumentace není zřejmé, jaká konkrétní kritéria žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k určení výše pokuty postrádá.
45. Pokud jde o námitku, že celní úřad chybně spatřoval přitěžující okolnost v tom, že žalobce spáchal více přestupků na úseku hazardních her, a nadto uvedl pouze čísla jednací předmětných rozhodnutí a příslušné celní úřady, které tato rozhodnutí vydaly, tak žalovaný se i těmito námitkám dostatečně věnoval na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí.
46. Podle § 13 zákona o některých přestupcích je přestupek podle § 5, 7 a 8, s výjimkou přestupku podle § 5 odst. 1 písm. h) a § 5 odst. 2 písm. d), spáchán opakovaně, *jestliže od nabytí právní moci rozhodnutí o stejném přestupku, z něhož byl obviněný uznán vinným, do jeho spáchání neuplynulo 12 měsíců.*
47. Argumentuje-li žalobce uvedenou dvanáctiměsíční dobou, pak tuto lhůtu při výkladu § 40 písm. c) zákona o přestupcích aplikovat nelze, neboť § 13 zákona o některých přestupcích konkretizuje přestupky upravené v § 5, § 7 a § 8 zákona o některých přestupcích, ke kterým

se dané ustanovení vztahuje; nyní posuzované jednání pod tyto přestupky nespadá (stejně tak v době spáchání přestupku již nebyl účinný ani zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, na který žalobce rovněž odkazuje). Jinými slovy, pokud zákon o přestupcích nestanoví dvanáctiměsíční lhůtu pro zahlazení potrestání a stanoví ji pouze zákon o některých přestupcích, nemůže se žalobce této lhůty dovolávat. Jak také plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31.12.2021, č.j. 2 As 155/2020-25, „byť judikatura dovodila možnost analogického využití institutu zahlazení odsouzení v řízení o přestupcích, neznamená to však, že nelze dřívější (zahlazená) „odsouzení“ nijak zohlednit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018, č. j. 3 As 202/2017 - 35, či rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky Liberec ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013 - 49, č. 2912/2013 Sb. NSS). Ba naopak, dřívější (byť zahlazená) „odsouzení“ mohou být použita při hodnocení osoby pachatele a možností jeho nápravy, a tedy též jako kritérium pro určení výše trestu.“. Takto správní orgány postupovaly.

48. Pokud jde o stejnorodost konkrétního přestupku, výčet přitěžujících okolností v zákoně o přestupcích je demonstrativní. Pro nyní posuzovanou věc však není podstatné, zda šlo o okolnost ve smyslu § 40 písm. c) zákona o přestupcích, nebo o okolnost jinou než uvedenou v demonstrativním výčtu, pokud bylo dostatečně zdůvodněno, proč byla tato okolnost relevantní pro stanovení výše sankce. Žalovaný na str. 8 napadeného rozhodnutí uvádí, že jednání žalobce opakovaně směřovala proti témuž objektu přestupku a žalobce se dopustil přestupků se stejným druhovým objektem, proto také tato okolnost byla považována za přitěžující, neboť zvyšovala závažnost jednání žalobce. Uvedení odkazu na § 40 písm. c) zákona o přestupcích (upravující přitěžující okolnost při opakovaném spáchání přestupku, přestože v nyní posuzované věci nešlo o stejnorodou recidivu), je tak v nyní posuzované věci ve vztahu k určení výše pokuty bez právního významu. Opakované porušení právního předpisu (zákona o hazardních hrách) tak nepochybně může být přitěžující okolností, a to bez ohledu na to, zda lze nestejnorodou recidivu zahrnout pod písm. c) citovaného ustanovení (shodně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18.2.2021, č.j. 62 Af 78/2019-49).
49. Pokud jde o popis předchozích přestupků, je třeba poznamenat, že rozhodnutí (příkazy), na něž odkazoval celní úřad, se týkala jednání žalobce, jimiž spáchal přestupky podle zákona o hazardních hrách. Celní úřad v prvostupňovém rozhodnutí uvedl datum jejich vydání i právní moc konkrétního rozhodnutí (příkazu); tato rozhodnutí jsou také součástí správního spisu, z něhož rovněž plyne, že žalobce s nimi byl seznámen. Za těchto okolností zdejší soud neshledává rozhodnutí celního úřadu nepřezkoumatelné; přestože se celní úřad podstatou konkrétních přestupků v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně nezabýval a toliko odkázal na konkrétní rozhodnutí (příkazy), je tento postup dostačující. Nadto celní úřad nekonstatoval, že by se jednalo o tytéž přestupky, nýbrž že jde o přestupky, které jsou upraveny v zákoně o hazardních hrách.
50. Zpochybňuje-li žalobce způsob zohlednění jeho majetkových poměrů, pak jak z napadeného, tak prvostupňového rozhodnutí plyne, že se správní orgány majetkovou situací žalobce zabývaly. Zdejší soud souhlasí se žalovaným v tom, že pouhá skutečnost, že žalobce vykazuje záporný výsledek hospodaření, není indicií, že pro žalobce podnikajícího v oblasti provozování hazardních her s významným majetkovým potenciálem, by zaplacení pokuty

v řádu desítek tisíc Kč znamenalo ukončení jeho činnosti; nadto žalovaný poukázal i na možnost úhrady pokuty ve splátkách.

51. Pokud jde námitku porušení zásady legitimního očekávání, pak žalobce ničím nedokládá vybočení z rozhodovací praxe celního úřadu; takovou praxi, resp. mimořádné odchylení se od posuzování shodných či obdobných případů nelze odvozovat pouze od výčtu pokut ukládaných jinými rozhodnutími, jak činí žalobce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.2.2024, č.j. 7 As 209/2023-37). Správní orgány při určení výše pokuty posuzovaly všechny individuální okolnosti žalobcem spáchaného přestupku v mezích zákonem stanovených kritérií. Tudíž není dán ani důvod, aby zdejší soud nahrazoval uvážení správních orgánů svým vlastním hodnocením. Uloženou sankci zdejší soud neshledává zjevně nepřiměřenou, a to ani s odkazem na vyhlášení mimořádného moratoria na majetek žalobce v červnu roku 2021 (institut dle § 127a zákona č. 182/2006 Sb., insolvenčního zákona, reagující na dopady epidemie nemoci COVID-19), když z úvah celního úřadu je nadto zřejmé, že při určení výše pokuty dopady tehdejší ekonomické situace v daném podnikatelském odvětví zohlednil. Proto zdejší soud nepřistoupil k moderaci výše pokuty podle § 78 odst. 2 s.ř.s.
52. Zdejší soud tak v mezích uplatněných žalobních bodů neshledal žalobní argumentaci důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil ani žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

53. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a navíc je žalovaný ani nepožadoval, proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. dubna 2024

David Raus v.r.
předseda senátu